

Sygn. akt III KK 252/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Kala

SSN Zbigniew Puzkarski

Protokolant Łukasz Biernacki

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jacka Radoniewicza

w sprawie K.G. i B.K.

skazanych z art. 279 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 24 stycznia 2018 r.,

kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego

na niekorzyść skazanych w części dotyczącej orzeczenia o karze,

od wyroku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 18 sierpnia 2016 r.,

**uchyla wyrok w zaskarżonej części w odniesieniu do
skazanych K.G. oraz B.K. i w tym zakresie przekazuje sprawę do
ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu W G..**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2016 r., Sąd Rejonowy . po rozpoznaniu wniosku prokuratora złożonego na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonymi kar lub innych środków

karnych przewidzianych za zarzucany im występki, uznał m.in. K.G. i B.K. za winnych tego, że „w dniach od 30.09.2015 r. do 1.10.2015 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu (również z J. M. i R. B. – uwaga SN) dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci: serwisu do kawy, kosiarki elektrycznej, przedłużacza koloru żółtego o długości 20 m., anteny TV, dekodera DVBT wraz z dwoma pilotami, trzech firanek o wymiarach 150/200 cm, lampy wiszącej, lampy stojącej, 4 par butów damskich, serwisu kawowego, 2 łopat, 2 grabi, 2 konewek, rogowki koloru szarego, lustro w drewnianej ramie, szafki na buty o łącznej wartości 1750 złotych na szkodę E. K., po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci kłódki i dostaniu się do wnętrza altany znajdującej się na terenie działki nr 117”, tj. przestępstwa określonego w art. 279 § 1 k.k. i za to na mocy art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 37b k.k., art. 34 § 1 i 1a pkt 1 k.k. oraz art. 35 § 1 k.k. wymierzył im kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz po 6 miesięcy ograniczenia wolności, tej drugiej polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez sąd w wymiarze 20 godzin miesięcznie, a nadto obciążył oskarżonych kosztami postępowania.

Wyrok ten nie został skutecznie zaskarżony przez żadną ze stron i ostatecznie uprawomocnił się w dniu 7 września 2016 r. w odniesieniu do B.K., a w dniu 23 września 2016 r. w odniesieniu do K.G..

Orzeczenie powyższe zaskarżył na niekorzyść skazanych K.G. i B.K. w części orzeczenia o karze wniesioną w dniu 15 maja 2017 r. kasacją Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. Zarzucił w niej „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego – art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na uwzględnieniu wniosku prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez konieczności prowadzenia rozprawy i wymierzeniu oskarżonym K.G. oraz B. K. kar bez orzeczenia uzgodnionego z oskarżonymi środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego”. W oparciu o ten zarzut wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podniesiony w kasacji zarzut rażącego naruszenia powołanych w nim przepisów prawa procesowego jest zasadny, a ponieważ stwierdzone uchybienie

miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, zaś kasacja na niekorzyść skazanych wniesiona została z zachowaniem terminu określonego w art. 524 § 3 k.p.k., możliwe było jej uwzględnienie.

Zgodnie z obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. nowym uregulowaniem art. 335 § 1 k.p.k. do konsensualnego zakończenia postępowania karnego może dojść w następstwie uwzględnienia przez sąd na posiedzeniu złożonego – zamiast aktu oskarżenia – wniosku prokuratora o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków karnych. Sąd związany jest przy tym treścią takiego wniosku. Oznacza to, że potrzeba dokonania w tym zakresie jakichkolwiek zmian uzależniona jest od ewentualnej modyfikacji treści wniosku przez strony. Wydanie orzeczenia odbiegającego od uzgodnień poczynionych pomiędzy oskarżycielem publicznym a oskarżonym stanowi zaś rażące naruszenie przepisów prawa procesowego w tym art. 343 § 7 k.p.k. mające istotny wpływ na treść orzeczenia z uwagi na nieuwzględnienie porozumienia zawartego pomiędzy stronami (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 września 2017 r., IV KK 271/17, Prok. i Pr. – orzecz. 2017, nr 11, poz. 12).

Jeżeli sąd nie widzi możliwości uwzględnienia wniosku o zaproponowanej treści i nie dojdzie do jego zmodyfikowania w toku posiedzenia wyłączną prerogatywą tego organu jest zwrot sprawy prokuratorowi (art. 343 § 1 zd. 1 k.p.k.).

W niniejszej sprawie w toku posiedzenia, w którym brał udział oskarżony K. G. (prokurator, oskarżony B.K. oraz pokrzywdzona E.K. o terminie tej czynności procesowej byli zawiadomieni prawidłowo) Sąd Rejonowy nie podjął jakichkolwiek działań zmierzających do modyfikacji wniosku, który przez oskarżonego K.G. został podtrzymany. Pomimo tego rozstrzygając o karze w odniesieniu do tych oskarżonych pominął jeden z elementów zawartego między stronami porozumienia. Wnioski prokuratora w wypadku obu oskarżonych poza wymierzeniem kar 6 miesięcy pozbawienia wolności i 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazane przez sąd w wymiarze 20 godzin miesięcznie, postulowały również orzeczenie na podstawie art. 35 § 4 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości po 400 zł. Na orzeczenie tego środka oskarżeni

wyrazili zgodę. W związku z tym rozstrzygnięcie, które nie uwzględniało w pełni zawartego porozumienia skutkowało, jak to już zauważono wyżej, rażącym i mającym istotny wpływ na treści zaskarżonego wyroku naruszeniem wskazanych w kasacji przepisów.

Implikowało to uchyleniem poddanego kontroli kasacyjnej wyroku w zaskarżonej części – tj. rozstrzygnięcia o karze, gdyż tak określone zostały przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego granice zaskarżenia, i przekazaniem sprawy w tym tylko zakresie do ponownego rozpoznania.

W tym miejscu Sąd Najwyższy czuje się jednak w obowiązku zwrócić uwagę, że zgromadzone w toku postępowania dowody, w tym przede wszystkim wyjaśnienia samych oskarżonych (poza objętymi kasacją również J. M. i R. B.), mogą wzbudzać zastrzeżenia co do zmaterializowania się przesłanki wyrażonej w art. 335 § 1 zd. 1 k.p.k. Wprawdzie wszyscy oskarżeni przyznali się do winy, jednak analiza ich depozycji wydaje się budzić wątpliwości co do okoliczności przypisanego im przestępstwa kradzieży z włamaniem, których jednak nie można sprowadzać wyłącznie do błędnej kwalifikacji prawnej. Skutkowało to brakiem możliwości rozpoznania kasacji w zakresie szerszym niż określony przez skarżącego, w tym również przez odwrócenie jej kierunku, bowiem nie wchodziło w tym wypadku w grę zastosowanie art. 536 k.p.k., także w związku z art. 455 k.p.k. Ten ostatni przepis pozwala na poprawienie błędnej kwalifikacji prawnej bez zmiany ustaleń faktycznych, co wobec treści zapadłego wyroku, w tym opisu czynów przypisanych skazanym, nie jest możliwe.

Powyższe będzie też ograniczało sąd *meriti* przy ponownym rozpoznaniu sprawy, bowiem będzie on orzekał w granicach w jakich nastąpiło przekazanie (art. 442 § 1 zd. 1 k.p.k.), chyba że w toku tego rozpoznania stwierdzi konieczność uniewinnienia oskarżonego lub umorzenia postępowania, lecz wyłącznie w odniesieniu do oskarżonych K.G. i B.K. (art. 442 § 1 zd. 2 k.p.k.). Nie można też zapominać o treści art. 522 k.p.k., który ogranicza każdego uprawnionego wyłącznie do jednokrotnego wniesienia kasacji w stosunku do tego samego oskarżonego i tego samego orzeczenia. Wniesienie kasacji na korzyść nie jest wszelako ograniczone żadnym terminem, a z podmiotów wymienionych w art. 521 § 1 k.p.k. kasacji nie wnosił Rzecznik Praw Obywatelskich, natomiast Minister

Sprawiedliwości – Prokurator Generalny ograniczył jej zakres podmiotowy nie obejmując nią skazanych J. M. i R. B.

Uwzględniając całokształt przeprowadzonych powyżej rozważań Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

kc